

Eensklaps stond een groote neger voor haar (Blz. 689)

— Ik geef u niets, Witten Beer, antwoordde hij stoutweg; waarom hebt gij mij niet liever gedood toen ik weerloos ter aarde lag?

De Sachem, want het was niemand anders dan hij, sprong onwillekeurig terug van verbazing, toen hij zich zoo gemakkelijk herkend zag.

— Waarom ik u niet gedood heb, hond? was zijne wedervraag, is omdat ik medelijden met u had.

— Neen, omdat gij bevreesd waart, Sachem! hervatte de jager onverschrokken; het is toch geheel iets anders om een vijand op het slagveld te dooden, dan om een vertegenwoordiger van de groote geneeskunde te vermoorden in den tempel van den Wacondah. waar diens almachtige hand hem beschermt! Gij waart bang, zeg ik u.

De jager had niet misgeraden; het was juist deze bijgeloovige vrees die den Roodhuid zijne hand zoo schielijk deed terughouden, toen hij de macht had en gereed was om den doodelijken slag toe te brengen.

— Ik zal u dit niet betwisten, antwoordde de Witten Beer; maar zeg mij toch hoe gij zoo spoedig mijn naam hebt geraden, want ik ken u niet?

— Maar ik ken u, ik, riep don Miguel; de Wacondah gaf mij uwe tegenwoordigheid te kennen; ik wachtte u reeds af en dat ik uw

aanval niet verhinderde, was alleen omdat ik heb willen zien of gij in uwe goddeloosheid zoo ver zoudt durven gaan om het heiligdom zijns tempels te bezoedelen.

De Indiaan meesmuilde.

— Gij gaat te ver, toovenaar, zeide hij spotachtig; zonder een oogenblik van zwakheid, die ik mij zelven verwijt, waart gij een kind des doods geweest!

— Misschien! maar wat wilt gij van mij?

— Weet gij dat niet? gij, voor wien, zooals gij zegt, niets verborgen is.

— Ik weet om welke reden gij hier zijt; gij zoudt het mij vruchteloos zoeken te verbergen. Dat ik u die vraag doe is omdat ik weten wil of gij durft liegen.

De Witten Beer dacht een oogenblik na en hervatte toen op vasten toon:

— Hoor eens, toovenaar, of ge zijt een bedrieger, dat ik wel geloof, of ge zijt inderdaad wat gij voorgeeft, een groot geneesmeester, bemind door den Wacondah en door hem bezield; in den een of anderen zin wil ik mijn twijfel opgelost zien. Wee u! zoo gij mij zoekt te bedriegen, dan dood ik u als een hond en dan zal uwe huid, u aan riemen van het lijf gesneden, de teugels van mijn paard versieren; daarentegen, zoo ge waarheid spreekt, zult gij geen getrouwer vriend of gewilliger dienaar hebben dan mij.

— Ik veracht uwen haat en ik verlang uwe vriendschap niet, Witten Beer, antwoordde de jager op plechtigen toon; uwe machtelooze bedreigingen verschrikken mij niet, maar om u de uitgestrektheid mijner wetenschap te doen beseffen, neem ik aan te doen wat gij mij vraagt en u te zeggen welke reden u aandreef om mij hier te komen zoeken.

— Doe dat, toovenaar, en dan, wat er ook op volgen mag, zal de Witten Beer de uwe zijn.

De jager glimlachte en haalde minachtend de schouders op.

— Alsof het zoo moeilijk ware te raden wat een man des bloeds wil, hervatte don Miguel. Gij en uw waardige medegenoot Wimpa, gij hebt u verbonden met een nietswaardigen hond, het uitvaagsel der bleekgezichten, om hier twee schuldelooze meisjes die aan de zorg van uw medeplichtige waren toevertrouwd, op te lichten. Op heden hebt gij de twee anderen met wie gij zijt saamgespannen pogen te bedriegen, om de gevangenen alleen voor u zelven te behouden. Bij den oppersten Sachem aangeklaagd door Atoyac, aan wien al uwe handelingen en kuiperijen ten volle bekend zijn en die, wat erger is, weet dat gij u bovendien van de hoogste macht zoekt meester te maken, om u tot goeverneur en bevelhebber van Quiepa-Tani te doen benoemen, zit gij thans in het nauw en hebt gij u zelven verloren gevoeld. Door den nood gedrongen, zijt gij bij mij gekomen om te zien of gij mij zoudt kunnen omkoopen, om u met de macht die mij ten dienste staat de schoone gevangene te helpen bemachtigen, die gij zoo vurig begeert, ten einde met haar te vluchten eer men middel gevonden heeft om u in hechtenis te nemen. Is dat alles? Heb ik ook de een of andere bijzonderheid vergeten? of heb ik inderdaad uwe gansche gedachte geraden? Antwoord mij, hoofdman, en logenstraf mij zoo gij durft!

De Sachem had deze lange reeks van beschuldigingen met klimmende ontroering aangehoord; de afwisselende aandoeningen op zijn gelaat, terwijl hij den toovenaar beluisterde, zouden een ware studie zijn geweest voor ieder leerling van Lavater en toen don Miguel eindelijk zweeg, boog de Witten Beer het hoofd en stotterde met nauwelijks hoorbare stem:

— Mijn vader is inderdaad een tlacateotzin, de Wacondah openbaart hem alles, zijne wetenschap is onbeperkt! Waar is dus de man die voor hem iets zou kunnen verbergen? Zijn oog, doordringender dan dat van den arend, doorgrondt de harten.

— Thans hebt gij mijn antwoord, Witten Beer, hervatte de jager, ga nu heen en stoor niet langer de stille afzondering in welke ik mij hier had teruggetrokken.

— Zou mijn vader dan niets voor mij willen doen? vroeg de Sachem schroomvallig en op deemoedigen toon.

— Wel zeker, ik doe reeds veel voor u.

— Wat doet mijn vader dan?

— Ik laat u in vrede vertrekken, terwijl het mij slechts een wenk zou kosten om u dood aan mijne voeten te doen nederstorten.

De Indiaan deed twee of drie stappen voorwaarts om nader bij den jager te komen, dien hij thans bijna met de hand kon aanraken. Don Miguel intusschen, wiens altijd waakzaam oor in de verte voetstappen hoorde naderen, lette niet op deze beweging van den Witten Beer, daar al zijne aandacht gericht was op hetgeen elders omging.

Weldra echter scheen de jager de oorzaak van het nieuwe gedruisch begrepen te hebben, zijne gefronste wenkbrauwen ontplooiden zich

en met een glimlach vervolgde hij tegen den Sachem:

— Welnu, waarom blijft de Witten Beer langer hier, heb ik hem niet duidelijk genoeg gezegd dat hij zich moest verwijderen?

— Ja, maar ik hoop nog altijd dat ik mijn vader tot betere gedachten jegens mij zal kunnen bewegen.

— Mijne gevoelens voor den hoofdman zijn zooals zij behooren; ik kan noch wil er iets aan veranderen.

— *Ooah!* maar mijn vader is zoo goed, hij zal den Witten Beer wel willen helpen.

— Neen, zeg ik u.

— Wil mijn vader mij dan geen dienst bewijzen?

— Ik wil het niet.

— Is dit mijns vaders laatste woord?

— Mijn laatste woord.

— Welaan, sterf dan als een hond, want gij zijt niet beter waard! riep de Witten Beer, terwijl hij met opgeheven arm en met het mes in de hand woest vooruitdrong en een enkele sekonde dreigend voor den jager staan bleef.

Deze had den Indiaan sedert de laatste oogenblikken scherp in het oog gehouden en op al zijne bewegingen nauwkeurig gelet.

Hij kende het listig en verraderlijk karakter der Kamantsjen te goed, om zich door de katachtige manieren en geveinsde zoetsappigheid van den Roodhuid te laten verschalken: hij voorzag dus duidelijk wat deze in den zin had en met welke ontknooping hij de gespeelde komedie dacht te eindigen.

Ondanks dit alles verroerde hij zich niet om den dreigenden stoot te ontwijken, maar keek hij zijn moordenaar strak in de oogen, met de armen op de borst gekruist, het hoofd hoog in den nek en een onverstoorbaar gelaat.

De moorddolk, ofschoon dreigend tegen den jager opgeheven, kon intusschen niet op hem nederdalen; eensklaps schoot er uit een der donkerste hoeken des tempels een man te voorschijn, die zich van achteren op den Witten Beer wierp, hem forsch bij den arm greep en dien met zooveel kracht uit het lid wrong, dat de verlamde hand wel genoodzaakt werd het mes los te laten; daarop verdween de onbekende gestalte even schielijk als zij verschenen was, zoodat het den verschrikten moordenaar zelfs aan tijd ontbrak om te zien of hij met een mensch, dan wel met een geest te doen had gehad.

De arm van den Witten Beer viel hem machteloos bij het lijf, maar hij slaakte geen kreet, en poogde zich niet te wreken; zijne gelaatstrekken veranderden, zijne oogen rolden wild in hunne kassen, eene stuipachtige beweging trilde door zijn geheele lichaam; hij stortte voor don Miguel op de knieën en prevelde niet eene door angst gebroken stem:

— Vergeving! vader! vergeving!

De jager deinsde een stap terug, alsof hij weigerde met den onreinen boeteling in aanraking te komen, en het mes met blijkbaren afschuw van zich afschoppende, riep hij op een toon van de uiterste minachting:

— Raap uw wapen op, moordenaar!

Tot eenig antwoord wees het opperhoofd op zijn ontwrichten arm, die hem machteloos langs het lijf hing.

— Gij hebt het zelf zoo gewild, hernam de jager; had ik u niet gezegd dat de hand van Wacondah met mij was en mij beschermde? Ga heen, keer naar uwe calli terug, bewaar het diepste stilzwijgen over hetgeen hier gebeurd is; en maak dat gij den volgenden avond tegen zonsondergang met uwe prauw aan den oever der rivier zijt, beneden de brug; daar zal ik bij u komen, en misschien u genezen, zoo gij het bevel dat ik u geef stipt nakomt; maar voor alle dingen, zorg dat gij alleen zijt. Vertrek nu.

— Ik zal mijn vader gehoorzamen; mijn mond zal geen woord spreken zonder zijn verlof. Maar hoe kan ik zonder zijne hulp hier van daan? de geesten, die mijn vader beschermen, zullen mij immers dooden, wanneer ik niet meer in zijne tegenwoordigheid ben?

— Dat is zoo. Gij zijt genoeg gestraft; sta op en leun op mijn schouder, ik zal u geleiden tot aan de deur van het heiligdom.

De Witten Beer stond op zonder een woord te uiten; zijn muitzieke geest was gebroken, de ruwe les die hij ontvangen had, boezemde hem voor den wonderdokter zulk eene bijgeloovige vrees in, dat hij zich liet behandelen als een kind.

De jager geleidde hem zacht den tempel uit en de marmeren trappen af en bracht hem tot aan de eerste straat.

Daar komende, onderzocht hij zorgvuldig den verrekten arm, om zich te overtuigen dat hij niet gebroken was, en gaf hem toen zijn afscheid.

— Dank den Wacondah, dat hij u zoo genadig behandelde, sprak hij op een toon van gemengde goedaardigheid en gestrengheid; binnen weinige dagen zal uw arm genezen zijn, doch, maak deze les u ten nutte, ongelukkige, heden avond zult gij mij wederzien; ga

nu, mijne hulp is u niet langer noodig, gij kunt wel alleen uwe calli bereiken.

— Ik zal het beproeven, antwoordde de Sachem deemoedig.

Op een tweeden wenk van don Miguel begon hij langzaam zijne wandeling naar huis.

Don Miguel volgde hem eene poos met de oogen, trad toen in den tempel terug, en sloot dezen keer de deur zorgvuldig achter zich dicht.

Op het oogenblik toen de jager in den duisteren tempel verdween, liet het geschrei van den nachtuil zich hooren, om aan te kondigen dat de zon niet meer lang toeven zou te verschijnen.

HOOFDSTUK XXXIV.

EEN NACHTELIJKE VERKENNING

Evraert, nadat hij don Miguel aan den uitersten rand van het woud had vaarwel gezegd, keerde in diepe gepeinzen naar het kamp terug, waar zijn kameraden hem met ongeduld wachtten.

Er verliepen verscheidene uren zonder dat de avonturiers een woord met elkander wisselden. Omstreeks twee uur na den middag, op het heetst van den dag, seinden de schildwachten de nadering van een troep ruiters. Iedereen greep naar de wapenen. Weldra herkende men in de nieuw aangekomenen Carlos en Juanita.

Evraert maakte Goedsmoeds zijn gewaarwordingen bekend en vooral zijn vrees die hij om het leven van don Miguel koesterde.

Zij besloten hierop de stad onder vermomming binnen te sluipen.

De beide avonturiers maakten zich thans gereed voor den vermetelen tocht dien zij voornemens waren te wagen, en begonnen zich te vermommen.

Dank zij hunne bekendheid met de Indiaansche gebruiken, viel het hun niet moeilijk om hunne kostumen in overeenstemming te brengen met de rol die zij spelen zouden, en kwamen zij weldra als volmaakte Indianen te voorschijn.

Toen al de noodige toebereidselen waren afgeloopen, stelde Goedsmoeds het commando der quadrilla in handen van Carlos, beval hem de meeste waakzaamheid aan om zich niet te laten verrassen, en maakte hem bekend met het signaal dat tusschen hem en don Miguel was afgesproken.

Met een handdruk namen de beide avonturiers afscheid van hunne kameraden, schouderden hunne buksen, die zij liefst wilden medenemen en trokken op weg naar Quiepa-Tani, vergezeld van eenige Chichimeka's en van Carlos, die het niet overbodig achtte om bij deze gelegenheid, al was het ook in de verte, de ligging der stad op te nemen, ten einde te weten hoe hij het best zijn plan van aanval zou regelen en zijne mannen plaatsen, om op het eerste sein hunne vrienden ter hulp te kunnen snellen.

De zon was juist aan het ondergaan, op het oogenblik dat de blanken den rand van het woud en de uiterste grens van het kreupelbosch bereikten.

Een kleinen heuvel bestijgende, zagen zij voor zich uit; op ongeveer anderhalf uur afstands, lag de stad, te midden der groene vlakte die haar omringde als een kalme zee van kruiden en bloemen.

De nacht daalde snel; de duisternis vermeerderde van minuut tot minuut, en smolt weldra tot eene sombere massa te zamen; het uur was bijzonder goed geschikt om den vermetelen aanslag, dien zij in den zin hadden, te wagen.

Evraert en Goedsmoeds zeiden hunne geleiders voor het laatst vaarwel en stapten moedig het hooge gras en kreupelhout in, waar zij spoedig verdwenen.

Gelukkig hadden de waaghalzen, die zonder dat in de duisternis moeilijk den weg zouden gevonden hebben, de breede loopsporen slechts te volgen, sedert lang gebaand door de ruiters en voetgangers, die gedurig naar de stad gingen of er van daan kwamen, en welke voetpaden allen op een der poorten uitliepen.

Intusschen liepen onze twee vrienden zelfs dicht bij de stad en op een geheel open terrein weinig gevaar van ontdekt te worden; de eenige lieden die zij konden ontmoeten waren enkele boschloopers en spionnen, in het weinig waarschijnlijke geval, dat de Indianen tegen hunne gewoonte om gedurende den nacht geene beweging te maken, het noodig mochten hebben geacht eenige mannen uit te zenden om den omtrek te bewaken.

De beide mannen konden dus zonder vrees voor ontdekking rustig samen praten, zoo zij slechts zorg droegen hunne stem niet te zeer te verheffen en hunne oogen en ooren gestadig open te houden, om ieder gevaar te ontdekken, zoodra het zich opdeed.

Evraert had gansch den tijd met gebogen hoofde geloopen.

Hij dacht na op de zoo sombere wederwaardigheden die hem in Mexico waren te gemoet gekomen; hij dacht met innigen weemoed aan de nooit vergeetbare Gabrielle, de zoo snel ontrukte bruid; hij dacht aan Cassa die overal zijn slachtoffers had gemaakt, die de bezettingen der Blanken afliep en anders niet na zich liet dan kermende moeders en onteerde maagden, puinen en ellende. Hij dacht aan Bellarosa, aan haar dochtertje Lydia, voor wier redding hij thans zijn leven ten offer bracht.

Hij ging met zijn makker rechts af om de rivier te naderen, die zij een kwartier later bereikten. De oevers waren eenzaam; de rivier zoo effen en kalm als een spiegel, lag aan hunne voeten en had veel van een zilveren lint.

— Thans, zei Goedsmoeds moeten we ons niet te veel haasten; al kunnen wij zwemmen, zullen wij die kunst liever voor het laatst bewaren, als wij geen ander redmiddel meer weten. Doorzoek gij nu eerst al de boschjes aan den eenen kant, terwijl ik den anderen opga; want ik zou mij zeer bedriegen, als wij niet hier of daar eene prauw vonden.

In deze verwachting had de jager zich niet bedrogen; na eenige minuten zoekens vonden zij werkelijk een bootje, onder een hoop bladeren verborgen, te midden van dichte boschjes linzen en floripondio's; de pagaaien lagen eenige passen verder.

Evraert legde zich plat op den bodem der prauw terwijl Goedsmoeds de pagaaien greep en begon te roeien, maar met gemaakte onverschilligheid, zoodat het vaartuig niet dan langzaam en afgemeten voortstevende.

— Ziet gij, fluisterde de jager, op deze manier behandeld, zullen de roode duivels, zoo er hier of daar soms een op den uitkijk staat, mij gewis voor een van hunne stamgenooten aanzien, die nog laat van het visschen komt en naar zijne calli terugkeert.

Intusschen versnelde de jager allengs en onmerkbaar zijne vaart, derwijze, dat de prauw na verloop van een half uur een betrekkelijk goeden gang maakte, ofschoon altoos bedaard genoeg om geen argwaan te wekken.

Nu stevenden zij meer dan een uur ongehinderd voort en kwamen eindelijk binnen de stad. Zoo zij echter gemeend hadden hunne ontscheping even onopgemerkt te kunnen volbrengen, werden zij in deze verwachting teleurgesteld.

In de nabijheid der brug — de plaats waar de Indianen gewoonlijk aan land stapten, hetgeen duidelijk genoeg bleek uit het aantal bootjes die daar aan wal lagen, — ontdekte Goedsmoeds in de verte een Indiaanschen schildwacht, die op zijn lans stond te leunen, en de prauw niet uit het oog verloor. De jager bespiedde met snellen blik den geheelen omtrek en overtuigde zich dat de schildwacht alleen was.

— Die kerel! bromde hij in zich zelven, staat daar juist van pas om naar de eeuwigheid te worden gezonden; als er niemand anders is dan hij, zullen wij hem spoedig uit den weg ruimen.

Hij bukte in de prauw en gaf Evraert verslag van hetgeen er omging; deze antwoordde met een paar woorden.

— Goed! Het is waar, zeide de jager zich oprichtende, er is geen ander middel op.

Hij stuurde thans de prauw recht op den schildwacht aan. Zoodra de jager onder het bereik zijner stem kwam, riep de Indiaan hem toe:

— *Ooah!* mijn broeder komt wel laat in Quiepa-Tani, alles slaapt reeds op dit uur.

— Dat is zoo, antwoordde Goedsmoeds in dezelfde taal als die van den schildwacht; maar ik breng ook een goede vracht visch mede.

— Ei! riep de krijgsman nieuwsgierig, mag ik die even zien?

— Mijn broeder mag ze niet alleen zien, hernam de jager beleefd, maar ik geef hem zelfs verlof om er de mooiste uit te zoeken.

— *Ooah!* mijn broeder heeft een milde hand, de Wacondah zal die nooit ledig laten; ik neem uw aanbod aan.

— Hm! zei Goedsmoeds; die arme stakker, 't is wonderlijk zoo gauw als hij toehapt: hij begrijpt niet dat hij zelf de visch is die gevangen zal worden, en met deze philosofische aanmerking roeide hij nader aan wal.

Weldra stootte de prauw op het oeverzand. De Indiaan, door het bedrieglijk aanbod van den jager verschalkt, wilde voor hem in beleefdheid niet onderdoen; hij greep het bootje bij de voorplecht, om het op het droge te halen.

— *Ooah!* riep hij, inderdaad ik geloof dat mijn broeder eene goede vangst heeft gehadt, want de boot is zwaar.

— Dit zeggende bukte hij, om aan zijne pogingen meer kracht bij te zetten en de prauw des te spoediger aan wal te krijgen; maar hij had er den tijd niet toe, daar Evraert er eensklaps uitsprong en den ongelukkigen Indiaan onverhoeds zulk een slag met den kolf van zijn geweer toebracht, dat deze bewusteloos op het zand neertuimelde.

— Ha! riep de jager, terwijl hij op zijne beurt aan land stapte, die zal ons ten minste vooreerst niet verraden.

De onverbiddelijke jager nam den Indiaan op, wierp hem in de prauw en gaf deze met de pagaai zulk een geweldigen stoot, dat zij op eens midden in den stroom lag en snel de rivier afdreef, om eenige oogenblikken later buiten de stad te verdwijnen.

De avonturiers waren nu gereed om zich te verwijderen. Maar thans begonnen eerst de grootste bezwaren der onderneming: hoe zouden zij te midden der duisternis terecht komen, in eene stad die hun geheel onbekend was? Waar en hoe zouden zij don Miguel of den Spotter vinden? Ziedaar twee vragen die beiden even onmogelijk schenen om op te lossen.

— Bah! riep Goedsmoeds, het eene spoor is niet moeilijker te vinden dan het andere; in de stad of in de wildernis, dat maakt weinig verschil, laten wij zien.

— Het voornaamste is, dat wij ons zoo spoedig mogelijk van hier verwijderen.

— Ja, hier is het voor ons niet veilig; maar ik bedenk iets, laten wij het groote plein trachten te bereiken, daar zullen wij nog de beste inlichtingen kunnen bekomen.

— Op dit uur! dat zal dunkt mij vrij moeilijk gaan!

— Integendeel. Wij zullen er ons vooreerst schuil houden tot de dag aanbreekt; de eerste Roodhuid de beste die onder ons bereik komt, zal zich verplicht rekenen ons het nieuws van den dag te vertellen en dus van onzen vriend don Miguel bericht doen, de groote wonderdokter uit Yuma, die moet hier ten minste reeds bekend zijn, te duivel! ja, vervolgde hij lachende.

Een vroolijkheid daar Evraert met al zijn hart in deelde.

Het was zonderling zoo goed als deze twee mannen hunne onbezorgdheid en luchthartigheid behielden, te midden eener stad die zij geweldigerhand waren binnengedrongen, waar zij in ieder burger een vijand moesten verwachten en waar duizend gevaren hen van alle zijden bedreigden; ondanks dit alles waren zij evenzeer op hun gemak, als bevonden zij zich te midden hunner vrienden.

Zij lachten en schertsten alsof hun toestand de aangenaamste der wereld ware geweest.

— Wel, het is hier een aardig doolhof! hervatte Goedsmoeds; vindt gij niet dat het hier sterk naar gebroken beenen riekt?

— Wie weet! misschien komen wij er nog beter af dan wij denken.

— Een ding is zeker, namelijk dat wij het spoedig weten zullen.

— Laten wij deze straat ingaan, die schijnt ten minste lang en breed genoeg; het komt mij voor als waren wij hier op den rechten weg.

— Ik help het u wenschen! Welaan, de eene straat is zoo goed als de andere.

De avonturiers gingen de straat in die voor hen lag, en van de brug naar de binnenstad liep.

Het toeval had hen wel gediend: na tien minuten langzaam te zijn voortgewandeld, bevonden zij zich reeds op het groote plein.

— Ziedaar! riep Goedsmoeds op een toon van verrassing, wat zegt gij nu; hebben wij ons te beklagen? het geluk schijnt ons te dienen; maar dat moet ook wel! vervolgde hij, want de fortuin dient de gekken, en wat mij betreft hebben wij alle aanspraak op hare sympathie.

— Stil! riep Goedsmoeds schielijk, daar komt iemand.

— Waar?

De jonkman wees met de hand in de richting van den Zonnetempel.

— Daar! antwoordde hij.

— Inderdaad! mompelde Evraert; maar mij dunkt, die man doet net als wij. Hij schijnt op zijne hoede te zijn, en ziet er uit alsof hij iets zoekt. Wat reden kan hij hebben om zoo laat nog te spoken?

Na eene korte woordenwisseling waren de avonturiers het eens; zij scheidden van elkander en naderden den nachtwandelaar van twee verschillende kanten, met sluipenden tred, terwijl zij zich zooveel mogelijk in de schaduw hielden; hetgeen echter niet zoo gemakkelijk ging, daar de maan juist was opgekomen, die wel is waar nog niet veel licht verspreidde, maar toch genoeg om de voorwerpen op vrij verren afstand te onderscheiden. De onbekende bleek intusschen niet van plaats te veranderen, maar bleef altijd op hetzelfde punt waar zij hem het eerst ontdekt hadden; hij stond eenigszins voorover gebogen, met het oor tegen de tempeldeur en scheen met alle aandacht te luisteren.

Goedsmoeds en Evraert maakten zich gereed om op hem aan te loopen, toen hij zich eensklaps oprichtte.

Zij smoorden nauwelijks een luiden kreet van verrassing.

— De Spotter! mompelden beiden.

Maar hoe zacht zij ook gesproken hadden, de Sachem had hen gehoord; zijn doordringend oog merkte hen dadelijk op.

— *Ooah!* riep hij zoodra hij hen zag, en kwam onmiddellijk naar hen toe.

De avonturiers traden thans buiten de schaduw, die hen tot hiertoe onkenbaar had gemaakt en wachtten tot de Indiaan bijna vlak voor hen stond.

— Ik ben het! riep Goedsmoeds.

— En ik! vervolgde Evraert.

Het opperhoofd der Chichimeka's deinsde vol verbazing terug.

— Het grijze hoofd hier! riep hij uit op een toon van verrassing die zich moeilijk laat beschrijven.

HOOFDSTUK XXXV

HET GROOTE GENEESMIDDEL

Wij hebben vroeger gezien hoe don Miguel, na den Witten Beer aan de tempeldeur gebracht en naar huis te hebben gezonden, in het heiligdom was terug gegaan en de deur zorgvuldig achter zich gesloten had.

Even te voren echter, terwijl hij den vernederden Sachem de marmeren trap afhielp en hem een eind ver naar zijn huis geleidde, waren Goedsmoeds en Evraert in den tempel gekomen, waar de Spotter hun een schuilplaats verleende tot de morgen zou aanbreken.

De trouwe Sachem stond thans, met de schouders tegen den muur geleund en de armen kruiselings op de borst, de terugkomst van don Miguel af te wachten.

— Ik zeg u dank voor uwe hulp, hoofdman, zeide deze zoodra hij hem zag; zonder u zou ik verloren zijn geweest.

— Een geruimen tijd reeds, antwoordde de Indiaan, was de Spotter onzichtbare getuige van het gesprek zijns broeders met den Witten Beer.

— 't Is gelukkig dat wij van hem ontslagen zijn, voor langen tijd, zoo ik hoop, zeide don Miguel, nu twijfel ik niet of onze plannen zullen wel slagen.

De krijgsman schudde bedenkelijk het hoofd.

— Twijfelt gij nog, hoofdman? vroeg de jager.

— Ik twijfel sterker dan ooit.

— Hoedat! nu alles naar wensch gaat en alle bezwaren voor ons uit den weg treden?

— *Ooah;* sommige bezwaren gaan uit den weg, maar andere, veel grooter en moeilijker te overwinnen, komen er terstond voor in de plaats.

— Ik begrijp u niet, hoofdman; of hebt gij misschien slecht nieuws te vertellen? Spreek dan onverwijld, want onze tijd is kostbaar.

— Mijn broeder zal zien, antwoordde het opperhoofd.

Zich thans half omkeerende klapte hij tweemaal in de handen. Op dit eenvoudig signaal, als had het de macht om geesten op te roepen, kwamen er opeens twee mannen uit de schaduw te voorschijn en traden den verwonderden jager te gemoet. Deze had hen dadelijk herkend, hij sloeg de handen ineen en prevelde vol verbazing:

— Goedsmoeds en Evraert hier! Barmhartige hemel! Wat moet er nu van ons geworden?

— Moet gij ons op zulk eene wijs ontvangen, oude vriend? riep Evraert getroffen.

— Maar wat doet gij in 's hemels naam hier? vroeg de jager. Welk verkeerde inval heeft u bewogen om bij mij te komen, nu alles zoo goed stond, dat onzen bijval om zoo te zeggen verzekerd was?

— Wij zijn volstrekt niet hier om uwe plannen in den weg te staan; integendeel, uit ongerustheid over u, omdat gij u te midden van al die roode duivels zoo alleen bevondt, hebben wij u willen volgen om u zoo mogelijk te kunnen bijstaan.

— Ik zeg u wel hartelijk dank voor uwe goede bedoeling; ongelukkig echter is zij in de tegenwoordige omstandigheden veeleer nadeelig dan nuttig. Maar hoe is het u toch gelukt in de stad te komen?

— O, zeer gemakkelijk, antwoordde Goedsmoeds.

En nu verhaalde hij in korte woorden alles wat wij gezien hebben dat er tot dusver met hen gebeurd was.

De jager schudde het hoofd.

— Het is een stout bestaan en ik moet bekennen dat het goed is aangelegd. Doch waartoe zal het u dienen dat gij zulke groote gevaren getrotseerd hebt? Veel grootere wachten u hier zonder noodzaak en zonder nut voor ons allen.

— Dat kan wel zijn! antwoordde Evraert ferm; maar wat er ook gebeure, gij begrijpt wel dat ik mij niet uit louter plezier aan al die gevaren heb blootgesteld of zonder voldoende reden.

— Dat wil ik gelooven, ofschoon ik vruchteloos poog te gissen welke die reden zijn kan.

— Gis er maar niet langer naar ik zal het u wel zeggen.

— Spreek.

— Ik hoop, oude vriend, dat gij mij begrijpen zult, hervatte Evraert met nadruk op ieder woord; ik wil en zal Bellarosa zien.

— Bellarosa zien? dat is onmogelijk! riep don Miguel.

— Ik weet niet of het onmogelijk is, maar ik weet dat ik haar zien zal.

— Gij zijt dwaas, Evraert, het is eene onmogelijkheid zeg ik u.

De Vlaming haalde de schouders op.

— Ik zeg u nogmaals dat ik haar zien zal! riep hij standvastig: zelfs al zou ik door een bloedbad moeten waden om dit doel te bereiken, ik wil en ik zal het.

— Maar hoe zult gij het aanleggen?

— Dat weet ik niet; dat kan mij ook weinig schelen. En als gij weigert mij te helpen, goed. dan zullen Goedsmoeds en ik er wel middel op vinden. Zullen wij niet, oude kameraad?

— Zooveel is zeker, Evraert, antwoordde de jager op zijn gewonen kortswijligen toon, dat ik u niet verlaten zal. Een middel vinden om tot de gevangenen door te dringen dat zullen wij wel, maar of het goed en bruikbaar zal zijn daar sta ik geenszins borg voor.

Er volgde eene vrij langdurige stilte. Don Miguel scheen door het voornemen van Evraert als verplet; hij begreep volstrekt niet hoe deze tot zulk een besluit gekomen was. Intusschen begon hij nauwkeurig al de kansen te berekenen, die de noodlottige komst des jonkmans tegen het welslagen van zijn eigen plan opleverde. Eindelijk nam hij het woord weder op:

— Ik zal niet langer beproeven, Evraert, uw vermetel plan om de gevangenen te gaan zien, af te raden; zeide hij; ik ken u te goed om niet te weten dat dit eene vergeefsche poging zou zijn en dat mijne redeneeringen u misschien tot een of andere onherstelbare dwaasheid zouden vervoeren; ik neem zelfs op mij om u in de tegenwoordigheid van Bellarosa te brengen.

— Belooft gij mij dat? riep de jongman met levendige drift.

— Ja, maar op eene voorwaarde.

— Spreek, wat het ook zij, ik neem het aan.

— Goed; als het oogenblik daar is zal ik het u zeggen; maar wat ik u bidden mag, laat de Spotter toch uwe vermomming beter in orde brengen. Als gij en Goedsmoeds niet behoorlijk gekleed in de stad komt, zult gij geen stap kunnen doen zonder herkend te worden. Thans verlaat ik u; het is dag geworden, ik moet naar den opperpriester en dus laat ik u onder het toezicht van den Spotter: volg in alles zijnen raad, uw leven is er mede gemoeid en niet alleen het uwe, maar ook dat van haar die gij redden wilt.

De jonkman huiverde min of meer.

— Ik zal u gehoorzamen, antwoordde hij, maar houdt gij ook uwe belofte.

— Die zal ik houden, zelfs heden nog.

Na eenige minuten zacht met den Spotter gesproken te hebben, ging don Miguel heen en liet de drie mannen in den tempel achter.

Toen de jager in het paleis kwam, was de Amantzin juist gereed om zich naar den tempel te begeven.

Atoyac, nieuwsgierig als alle echte Indianen, had den opperpriester sedert den vorigen dag niet verlaten, om ook het tweede bezoek van den wonderarts te kunnen bijwonen, een bezoek dat zoo hij meende, volgens hetgeen hij van het eerste gezien had, zeer belangrijk zou zijn.

Vergezeld van den Amantzin, die hem volgde als zijne schaduw, begaf don Miguel zich thans onmiddellijk naar het paleis der Zonnemaagden, om de zieken te bezoeken.

Hier kwam hij weldra tot de zekerheid, dat Bellarosa zonder hinder het paleis zou kunnen verlaten, en tegen de vermoeienissen van eene reis wel bestand zou zijn.

De jonge moeder, door de hoop op eene spoedige bevrijding gesterkt, had hare jeugdige krachten herkregen, en de zielskwaal die haar heimelijk ondermijnde was als door een tooverslag geweken.

— Komt hij? riepen Bellarosa en hare dochter te gelijk.

— Heden avond, verzeker ik u; ziehier een amulet, dat hij mij gaf om u ter hand te stellen.

Moeder en kind vlogen elkander om den hals, om hare verlegenheid en schuchter blozen te verbergen.

De jager, na haar eenige woorden te hebben toegefluisterd, verwijderde zich en riep heengaande met eene zachte stem:

— Tot van avond!

In de voorzaal van het paleis hadden de Amantzin en Atoyac met sterk verlangen den uislag van het bezoek des wonderdokters afgewacht. Toen de jager in hun midden verscheen en de opperpriester hem met belangstelling naar den toestand der kranken gevraagd had, bleef de jager een oogenblik staan, als om zich te bedenken en na de hevige inspanning der voorgewende geneeskuur zijne gedachten te verzamelen; daarop sprak hij met diepen ernst:

— Mijn vader de opperpriester is een wijs man, niets evenaart zijne kennis; laat zijn hart zich verheugen, want nu zullen zijne gevangenen weldra verlost zijn van den boozen geest die haar bezielt.

— Spreekt mijn vader de waarheid? vroeg de Amantzin met ongewone statigheid, en met een blik, als zocht hij op het gelaat van den wonderarts de mate van vertrouwen te lezen die hij hem schuldig was.

Maar de gewaande dokter was ondoorgrondelijk.

— Hoor! antwoordde hij, en verneem wat dezen nacht de groote geest mij openbaarde: Er is op dit oogenblik een tlacateotzin van een verwijderden stam in de stad gekomen; ik ken hem niet, en vóór dezen dag heb nooit van hem gehoord, maar hij is de groote man die mij helpen zal om de zieken te redden. Hij alleen weet welke middelen haar moeten worden toegediend.

— Zoo! riep de opperpriester op een toon van kwalijk bedekte achterdocht; maar mijn vader heeft zulke doorslaande bewijzen van zijne onbegrensde kunde gegeven, waarom zou hij dan niet alleen voleindigen, wat hij zoo wel begonnen is?

— Ik ben maar een eenvoudig man, wiens kracht maar alleen berust in de bescherming des hemels; de Wacondah heeft mij het middel aangewezen om de gezondheid der lijderessen te herstellen; ik moet gehoorzamen.

Op deze verzekering, boog de opperpriester zonder verdere tegenspraak, en hij verzocht thans den jager, om hem zijn volgende plannen toe te vertrouwen.

— Die zal mijn vader vernemen, zoodra de onbekende tlacateotzin zijne gevangenen bezocht heeft, antwoordde don Miguel; maar hij zal niet lang behoeven te wachten, want ik voel den godsman reeds naderen. Dat mijn vader hem terstond binnenleide.

Juist op dit oogenblik werd er herhaalde malen aan de buitendeur geklopt. De Amantzin, tegen wil en dank door de verzekering van don Miguel gedreven, haastte zich om open te doen.

Evraert trad binnen: dank zij de voorzorg van den Spotter, was hij geheel onkenbaar.

Wij behoeven den lezer niet te zeggen dat dit tooneel vooruit door den jager en den Sachem was afgesproken en voorbereid gedurende de korte woordenwisseling die zij vroeger gehouden hadden, eer zij den Zonnetempel verlieten.

Evraert wierp een vragenden blik in het rond.

— Waar zijn de zieken die ik op bevel van den Wacondah van den boozen geest moet verlossen? vroeg hij met ernstige stem.

De opperpriester en Atoyac wisselden een blik van verstandhouding. De beide Indianen stonden verbaasd; de komst van dien man zoo duidelijk door don Miguel voorzegd, scheen hun bijna een wonder.

Wij zullen hier het gesprek niet vermelden, tusschen de lijderessen en Evraert gevoerd, toen don Miguel den nieuwen wonderdokter in hare tegenwoordigheid bracht, en bepalen wij ons bij de verklaring dat het den jager eerst na verloop van bijna twee uur, die den jongelieden slechts zoovele minuten schenen, gelukte er een eind aan te maken en met den jongen avonturier naar den opperpriester terug te keeren, wiens argwaan hij niet langer durfde trotseeren en die hunne komst met ongeduld verbeidde.

— Moed gehouden! riep de jager schielijk maar zacht gedurende den korten overstap; alles gaat naar wensch, laat de rest nu aan mij over.

— Wel? vroeg de opperpriester zoodra zij weder in de voorzaal kwamen.

Don Miguel richtte zich op in zijne volle reusachtige lengte, nam eene houding aan even majestueus als gestreng en sprak met eene welluidende stem, op ontzagwekkenden toon:

— Hoort gij, machtige opperpriester en Sachem, de woorden die de groote Wacondah mij inblaast en op de lippen legt, en verneem wat deze wonderman, hier tegenwoordig, gezegd heeft. De twee eerstvolgende zonnen zijn *tertzauh* (van kwade beduidenis), maar op den avond van den derden dag, zoodra de *mezteli* (de maan) haar weldadig licht verspreidt, moet mijn zoon, de Sachem Atoyac, in den grooten tempel der Zon een vigonia ram brengen, dien de Amantzin van Quiepa-Tani voor dien tijd zal zegenen en dooden in den naam van *Teotl* (onbekende godheid); daarna zal Atoyac de huid van den vigonia nemen en haar uitspreiden op een kleinen berg buiten de stad, om te beletten dat de booze geest, wanneer hij de lichamen der gevangenen verlaat, zich van een der inwoners in de stad meester maakt. Vervolgens zal hij de gevangenen zelve naar dien heuvel geleiden.

— Maar, merkte de opperpriester aan, de kleine gevangene is te zwak om het bed te verlaten waar zij op rust.

— Er is wijsheid in ieder woord dat mijn zoon spreekt, maar hij verontruste zich niet, de Wacondah zal aan haar die hij redden wil, de noodige kracht verleenen.

De Amantzin kon niet anders doen dan eerbiedig buigen voor dit ontegenzeggelijk bewijs.

— Wanneer hetgeen ik mijn vader gezegd heb gedaan zal zijn, vervolgde de onverstoorbare jager, zal hij vier der dapperste krijgslieden zijns volks uitkiezen om de gevangenen des nachts te bewaken en alsdan, nadat ik den machtigen Amantzin en allen die met hem zijn, een drank zal hebben laten drinken, dien ik zal bereiden om hem en de zijnen tegen alle booze invloeden te beveiligen, zal mijn broeder, de onbekende tlacateotzin hier tegenwoordig den boozen geest uitdrijven, die thans de gevangenen nog kwelt.

De opperpriester en de Sachem hoorden hem stilzwijgend aan en schenen na te denken, hetgeen de jager niet onopgemerkt liet; hij haastte zich dus om er bij te voegen:

— Ofschoon de Wacondah ons helpt en macht geeft om te triomfeeren, moeten mijn broeder de Amantzin en de vier uitgelezen krijgslieden die hij er toe bestemmen zal, den nacht, die de groote geneeskuur voorafgaat, met mij in den heiligen Zonnetempel doorbrengen, terwijl Atoyac aan den wijzen Amantzin twintig jonge merriën leveren zal, om aan den Wacondah te offeren. Kan mijn broeder dit doen?

— Hm! meesmuilde de Indiaan, weinig ingenomen met dezen kostbaren eerepost; maar wat krijg ik daarvoor?

Don Miguel keek hem strak aan.

— De vervulling, voor het einde der tweede volgende maan, van een wensch dien Atoyac sedert lang in stilte heeft gekoesterd.

Dit zeide de jager op goed geluk af; intusschen scheen hij zijn doel juist getroffen te hebben, want de Sachem antwoordde met een verlegen gelaat en met zekere gejaagdheid:

— Goed, ik doe het.

— Mijn vader is een wijze, riep de opperpriester, wiens voorhoofd merkelijk was opgehelderd, toen hij den jager over het offer der twintig merriën hoorde spreken; de Wacondah is met hem.

— Mijn zoon is goed, was al wat de jager antwoordde en hierop nam hij van de twee mannen afscheid.

Op het plein stonden de Spotter en Goedsmoeds de twee avonturiers af te wachten.

Terwijl zij samen naar de calli van Atoyac terugkeerden, deelde don Miguel aan zijne kameraden al de bijzonderheden van zijn plan mede. Inderdaad was het zoo eenvoudig mogelijk en bestond alleen in het ontvoeren der gevangenen zoodra deze zich op een bewusten heuvel zouden bevinden. Dit was de eenige redelijke kans op welslagen; want om haar met geweld uit het paleis der Zonnemaagden op te lichten, daaraan viel niet te denken.

Het uitstel van drie dagen voor het volvoeren van zijn plan, had don Miguel noodzakelijk gekeurd, om den Spotter naar zijn stam te kunnen afzenden om versterking van manschap te halen, die men wel noodig zou hebben om de karavaan op den terugtocht naar het kamp en naar Mexico te beschermen, daar zij zonder twijfel door de Indianen zouden worden vervolgd. Ook Goedsmoeds zou zich intusschen almede uit de stad moeten verwijderen, om de Gambucinos te waarschuwen tegen den dag waarop de redding moest plaats hebben ten einde alle noodlottig misverstand te verhoeden en de jagers in goede hinderlagen te posteeren.

Nog dienzelfden avond gingen de Spotter, de Witte Lelie en Goedsmoeds scheep, zooals reeds vroeger was afgesproken, in de prauw

waarmede de Witten Beer, volgens bevel van don Miguel hen aan de brug atwachtte. De Witte Lelie zou zoolang in het jagerskamp achterblijven, tot de Spotter met den uitmuntenden Arabier van Guerero, een gezwinden tocht heen en weer naar zijn stam had gemaakt.

Nadat don Miguel en Evraert hunne vrienden, terwijl deze met de prauw de rivier afzakten, een poosje hadden nageoogd, keerden zij naar de calli van Atoyac terug.

De eerwaarde Sachem, ofschoon in eene alles behalve vriendelijke stemming, wegens de levering der twintig merriën die de groote geneeskuur hem kosten zou, ontving hen nochtans naar zijn beste vermogen, te meer daar hij ten aanzien van zulke machtige mannen als de twee wonderartsen, de heilige wetten der gastvrijheid niet durfde schenden.

Terwijl zij samen zaten te praten en te rooken, vertelde hij hun dat Wimpa en de Witten Beer plotseling uit de stad verdwenen waren, zonder dat iemand wist wat er van hen geworden was. Wat den Witten Beer betreft, hiervan waren de jagers niet onkundig en zijn vertrek baarde hun geene ongerustheid; met Wimpa intusschen was dit anders, daar hun gastheer verzekerde dat hij met een sterke troep ruiters in vollen oorlogsdos was weggereden. Zij vermoedden dat de jonge hoofdman zich bij Guerero was gaan voegen, hetgeen hen aanspoorde om hunne waakzaamheid te verdubbelen, daar zij van den kant dezer trouwlooze mannen gewis een verraderlijken aanval konden verwachten.

De drie dagen die er verloopen moesten eer de beslissende dag kwam, werden met bezoeken aan de lijderessen en met offeranden in den tempel doorgebracht. Intusschen scheen de tijd wel langzaam voort te gaan voor Evraert en de twee gevangenen, die altijd in een stillen angst verkeerden dat een of ander onverwacht onheil, het tot dusver zoo gelukkig geslaagde plan harer verlossing zou verstoren.

Op den laatsten dag bevonden Evraert en don Miguel, volgens gewoonte, zich weder in gesprek met Bellarosa, haar aanbevelende om zich in alles lijdelijk te gedragen en hunne voorschriften strikt na te komen, toen zij een zacht geschoffel buiten de deur van het naast aangrenzend vertrek meenden te hooren.

De voorzichtige jager zijn gelaat in de vereischte plooi zettende, haastte hij zich om de deur te openen en stond nu onverwacht tegenover den Amantzin, die verlegen terugdeinsde met de drift van iemand die op eene onbescheidene nieuwsgierigheid werd betrapt.

Zou hij ook hebben staan luisteren? Zou hij wellicht gehoord hebben wat er tusschen de jongelieden en den jager besproken was? Na rijpe overweging, dacht don Miguel van neen; hij oordeelde het echter noodig zijne kameraden aan te bevelen op hunne hoede te zijn.

De vervelende dag daalde eindelijk ten avond, de zon ging onder en de nacht kwam. Alles was gereed om te vertrekken. De gevangenen, elk in eene hangmat geplaatst en op de schouders van vier sterke slaven gedragen, werden naar den heuvel, die voor de geneeskuur was aangewezen, vervoerd en zachtjes op de vigoniahuid neergelegd, die men op gras had uitgespreid.

Volgens order van den tlacateotzin zette den opperpriester de vier door hem medegebrachte krijgslieden in de vier windstreken als schildwachten op post. Don Miguel sprak nu eenige geheimzinnige woorden die door Evraert zacht mompelend werden beantwoord; daarop brandde hij eenige handvollen welriekend gras en beval den Amantzin, zoowel als de overige Indianen, om neder te knielen en de gunst van *Teotl* in te roepen.

Don Miguel wierp onder deze bedrijven een bespiedenden blik naar de stad, om te zien of aan die zijde nog niets bijzonders gebeurde, maar alles was kalm en de diepste stilte heerschte in de vallei. De twee jagers die ook een poosje nedergeknield waren, stonden weder op.

— Dat mijne broeders hunne gebeden verdubbelen, zeide don Miguel met eene sombere stem, ik ga den boozen geest noodzaken om het lichaam der gevangenen te verlaten.

Onwillekeurig huiverden de gevangenen van schrik bij deze woorden. Don Miguel scheen dit niet op te merken en gaf Evraert een wenk.

— Dat mijne broeders nader treden! klonk zijn bevel.

Daarop naderden de vier schildwachten met eene schroomvalligheid die bij de minste verdachte beweging der wonderdokters tot vrees dreigde over te slaan.

Don Miguel nam thans het woord weder op.

— Mijn broeder en ik, zeide hij, zullen thans tot bidden overgaan; maar om te beletten dat de booze geest als hij de gevangenen verlaat zich van u meester make, zal mijn broeder Twee-Konijnen voor ieder van u een drinkhoorn geprepareerd vuurwater inschen-

ken, waar de Wacondah de kracht aan heeft verleend, om hen die het drinken, voor den boozen geest onvatbaar te maken.

De schildwachten waren Kamantsjen, groote liefhebbers van sterken drank; zoodra zij dus het woord vuurwater hoorden, schitterden hunne oogen van verlangen. Don Miguel vulde hun ieder ongeveer een halven kalebas vol brandewijn, met een goede dosis opium gemengd, dien zij in een enkelen teug en met onmiskenbare blijken van genot verzwelgden. Alleen de opperpriester scheen een oogenblik te aarzelen; maar eindelijk kwam hij tot een besluit en ledigde moedig zijn beker tot groote verlichting der avonturiers, die zich over zijne aarzeling zeer ongerust hadden gemaakt.

— Nu allen op de knieën! riep de jager met eene barsche stem.

De Kamantsjen gehoorzaamden.

Don Miguel deed hetzelfde.

Evraert was de eenige die staan bleef, terwijl don Miguel met den rechterarm naar het Noorden uitgestrekt, den boozen geest scheen te bevelen zich te verwijderen.

De jager begon nu snel rond te draaien onder het prevelen van eenige woorden zonder samenhang, die door Evraert werden herhaald.

De jager stond daarna op en sprak een soort van bezwering uit.

Hiermede verliepen twintig minuten.

Gedurende dit tijdverloop was een der Indianen zacht voorover gezakt, alsof hij zich uit ootmoed ter aarde boog.

Weldra deed een tweede hetzelfde, toen een derde, toen nog een, en eindelijk viel ook de opperpriester op den grond. De vijf Indianen gaven geen teekenen van leven meer.

Don Miguel, om zich van hunne volkomene bewusteloosheid te verzekeren, pikte een van hen die het dichtst bij hem lag eventjes met de punt van zijn dolk. De arme drommel verroerde zich niet: de opium had zoo krachtig op hem en zijne kameraden gewerkt, dat men hen alle vijf aan riemen had kunnen snijden, zonder dat zij er van ontwaakten.

Evraert wendde zich thans tot de gevangenen, die met klimmende ongerustheid de ontknooping van dit zonderling tooneel afwachtten.

— Laat ons vluchten, zeide hij, het is om ons leven te doen.

Hij nam Lydia in zijne armen, tilde haar op zijn schouder, nam in de linkerhand een pistool en liep zoo snel mogelijk den heuvel af.

Don Miguel, bedaarder dan de jonkman, begon met driemaal op verschillende wijzen het geschreeuw van den watersperwer na te bootsen; dit was het tusschen hem en zijne kameraden afgesproken signaal.

Na verloop van eene minuut, die hem eene eeuw scheen, werd dezelfde schreeuw in de verte beantwoord.

— God zij geloofd! riep de jager, wij zijn gered.

Hij naderde thans Bellarosa en wilde haar in zijne armen nemen.

— Neen, zeide zij glimlachend, dat is niet noodig, ik ben sterk genoeg en kan loopen.

— Kom dan mede, in 's hemels naam!

Bellarosa stond op.

— Ga, zeide zij, ik zal u volgen. Denk slechts om u zelven, ik zal mij wel weten te verdedigen.

— Braaf meisje, riep de jager. Maar dat is nu onnoodig; blijf slechts bij mij!

Hij dwong haar thans om vooruit te gaan en beiden stapten eindelijk den heuvel af. Eer zij echter het bosch halfweg bereikt hadden waren de avonturiers genoodzaakt om stil te houden, daar Bellarosa door vermoeienis en aandoening overstelpt, gevoelde dat zij niet meer verder kon.

Opeens hoorden zij paardengetrappel en een talrijke troep ruiters, met Goedsmoeds en Carlos aan het hoofd, kwam in galop uit het bosch te voorschijn en reed recht op hen af.

— Ho! riep Evraert uitgelaten van vreugd, ik heb haar dus eindelijk gered.

De beide gevangenen bestegen nu het paard dat reeds bij voorraad voor haar was gereed gemaakt en werden in het midden van het detachement geplaatst.

— Op marsch! op marsch! klonk het kommando, laten wij ons niet overrompelen.

Plotseling blonk er een bliksemschicht in de verte, men hoorde een scherp gefluit en een geweerkogel, bijna te zwak om doodelijk te treffen, drukte zich plat tegen het voorhoofd van een der Chichimeka's, dien hij levenloos van zijn paard deed tuimelen, twee passen achter don Miguel.

Weldra verhief zich met verschrikkelijk gehuil de woeste oorlogskreet der Kamantsjen.

— Achterwaarts! achterwaarts! schreeuwde don Miguel, daar zijn de Roodhuiden.

De mannen zwenkten ter zijde af, gaven hun paarden de sporen en reden met duizelingwekkende snelheid weg.

HOOFDSTUK XXXVI

IN HET LAND DER WILDE STAMMEN

Marquez! Waar bleef Marquez?

Den 30n was hij uit Mexico getrokken, begroet door allen die het met den goeden Maximiliaan hielden.

Men kende hem als een knap generaal, onvervaard, voortvarend, dapper.

Zijn twee brigaden van 2000 man sterk was de bloem van het leger.

Zij hadden 18 kanonnen.

En hoe keerden zij den 11n April terug?

Des avonds, om 10 uur, vergezeld van enkele officieren, afgejaagd, ellendig, draafde Marquez de hoofdstad binnen.

Hij begaf zich haastig naar zijn hoofdkwartier, sloot zich in zijn kamer, op en ontving niemand.

Zijn officieren, alle Mexicanen, werden met vragen overstelpt over hun prachtig leger.

Zij konden geen ander antwoord krijgen dan dat het leger vernietigd was.

Dit was toch de eenige wijze waarop zij zich verontschuldigen konden.

Want, liet het zich wel denken dat zij lafhartig op de vlucht gegaan waren en dat zij hunne kameraden, hunne troepen in den steek hadden gelaten?

En toch was het zoo!

Reeds den volgenden dag trokken Duitsche troepen in goed geregelde gelederen, alsof zij van een krijgsoefening wederkeerden, de hoofdstad binnen. Hunne gelederen waren gedund maar toch zwenkten de huzaren, alvorens zij naar hunne kazerne togen, tot voor het paleis van hunnen keizer.

Een donderende kreet steeg uit hunne borst.

— *Viva el Emperador!*

Onrustwekkende geruchten vervulden al spoedig de stad.

Porfeiro Diaz was in aantocht!

Ja, er werd gezegd dat hij reeds voor de poorten was!

De winkels werden gesloten, de vrouwen vluchtten binnen de huizen en uren duurde het alvorens men zich overtuigd had dat het gevaar wel dreigde maar toch niet zoo op handen was dat men het onmiddellijk te vreezen had. En toch had de hoofdstad Mexico in groot gevaar verkeerd.

Ware generaal Diaz ijlings de troepen van Marquez achterna gerukt, dan zou de hoofdstad Mexico in zijne handen gevallen zijn.

Want de Mexicaansche troepen hadden alle veerkracht verloren.

Porfeiro Diez had echter zelf door de dapperheid der Belgische troepen veel geleden en had veel tijd noodig om zijne gekwetsten onder dak te brengen.

Puebla viel in zijne handen.

En nu naar de hoofdstad!

De inwoners verkeerden in de onzekerheid van hetgene er buiten de stad voorviel.

Van tijd tot tijd drongen sombere en angstwekkende geruchten tot hen door.

Vanwaar ze kwamen wist men niet!... Het was alsof zij in de lucht lagen.

Spoedig echter werd het van mond tot mond gefluisterd:

— Queretaro overrompeld! De keizer gevangen!

Anderen weder hadden « van den een of ander » gehoord dat Santa-Anna te Vera-Cruz geland was, zoodat er een nieuwe burgeroorlog voor de deur stond.

Juist tegenovergestelde geruchten waren ook in de stad in omloop.

Volgens deze zou Maximiliaan het leger van Escobedo geheel verslagen hebben en op de hoofdstad aanrukken.

Van waar deze geruchten kwamen?

Wie wist het? Wie bekommerde zich daarom?

Ook hoorde men vertellen dat Puebla, door de Juaristen overrompeld, de bezetting had weggejaagd en zich voor den keizer verklaard!

Het was een doolhof van allerlei onafspeurbare geruchten.

En dit dreef de voortdurende onzekerheid van de inwoners der ingesloten hoofdstad bijna tot radeloosheid.

Daarenboven werd Mexico hoe langer hoe scherper beschoten en hoe langer hoe nauwer ingesloten.

Bijna op elk uur van den dag vlogen de kogels de stad binnen en doodden en wondden enkelen.

Maar men was daaraan zoo gewoon geworden dat men het gevaar eindelijk niet meer achtte.

De Almeda — de eigenlijke wandeling der Mexicanen — was reeds gedurende de eerste

dagen van het beleg eenzaam en verlaten geweest.

Eenige bommen waren er binnen gevallen en geen mensch waagde er zich nog binnen.

Thans echter was het er 's avonds weer vol wandelaars en zelfs senoritas schroomden niet in het lommer der boomen te komen kuieren terwijl gloeiende kogels de lucht doorkruisten.

Daar bracht de *Diario del Imperio* eene tijding welke allen weder met nieuwen moed bezielde.

Geloofswaardige personen, zoo luidde dat bericht, verzekerden, dat op den 13n, Escobedo een algemeenen en geweldigen storm op Queretaro ondernomen heeft, maar die door de keizerlijken totaal werd afgeslagen. Escobedo had daarbij 400 man verloren en zijne troepen ontliepen het gelid in massa.

In de eerste uren werd dit geloofd en dan begon men daaraan weder te twijfelen.

Later verscheen een keizerlijk schrijven in hetzelfde blad hetwelk berichtte dat Zijne Majesteit reeds op weg naar Mexico was.

Maar de groote legertrein alsmede de legers van Queretaro die volgden vertraagden de komst.

Maar dan begon men weder te twijfelen.

Kooplieden uit Mexico, die rechtstreeks brieven ontvangen hadden, berichtten dat Queretaro op 15 Mei bepaald gevallen en dat de keizer door de Juaristen gevangen genomen was.

Daar werden op zekeren dag alle klokken geluid.

Het kanongedonder liet zich hooren, zoodat de Juaristen daarbuiten van meening waren dat er in de stad een omwenteling was uitgebarsten en zij de belegerde veste trachtten te bestormen.

Maar zij werden op niet twijfelachtige wijze afgeslagen, want vreugde en gejubel heerschte in het geheele leger.

Waarom?

De generaal Arellano — zoo beweerde men — was heimelijk het leger des keizers vooruitgeloopen en verkleed in de stad gekomen.

Hij bracht gunstige tijdingen.

't Was waar, de keizerlijken hadden uit gebrek aan levensmiddelen Queretaro moeten ontruimen.

Escobedo echter was totaal verslagen en zegevierend was het keizerlijke leger in aantocht naar de hoofdstad.

Des avonds was er groote verlichting in de stad, benevens een prachtig vuurwerk, waarvan de vlammende vuurpijlen naar den helderen gesternden hemel opstegen.

De troepen der belegeraars daarbuiten voor de muren konden zich maar niet verbeelden wat voor gelukkige gebeurtenis daarbinnen kon plaats hebben gegrepen.

Zij staakten het beschieten van de stad omdat zij eerst wat naders daaromtrent wilden vernemen.

Marquez reed, door zijn staf begeleid, de stad rond, en zijn somber door de zon gebruind gelaat, dat thans er nog minder aantrekkelijk uitzag, ten gevolge van een litteeken, schitterde van genoegen.

De Mexicaanschen zijn lichtelijk opgewonden; ofschoon de menschen bijna niets meer te eten hadden, werden toch alom bals gegeven en feestelijkheden ingericht.

De Indianen hielden optochten door de straten en men gaf zich geheel en al aan de vreugde over in het vooruitzicht van eene spoedige volkomene zegepraal.

Eilaas!

HOOFDSTUK XXXVII

DE VERRADER LOPEZ

Marquez speelde nog altijd de rol van keizer in de hoofdstad Mexico.

Toen de gevangenneming van Maximiliaan bekend was, verergerde echter zijn toestand van uur tot uur.

Zijne Mexicaansche troepen liepen naar Porfeiro Diaz over.

Na een gevecht van ongeveer twee uur kwam Marquez tot de overtuiging dat het niet mogelijk was zich door den vijand heen te slaan. Hij gaf bevel tot den aftocht.

Het veld was met dooden en gekwetsten bedekt en de troepen van Marquez werden naar de stad en achter de verschansingen teruggedreven, door den thans zegevierenden vijand vervolgd.

Marquez had onder zijn geleide twee zwaar beladen muildieren, van welker zijde hij niet week, en eerst achter hen reed hij zelf weder de garrito in.

Omstreeks denzelfden tijd dat Marquez in de hoofdstad zijn misdadig spel speelde en

moedwillig tal van menschenlevens opofferde, alleen om zijne eigen zelfzuchtige plannen te kunnen bevorderen, wachtte keizer Maximiliaan in de gevangenis in Queretaro het vonnis van den krijgsraad zijner vijanden.

Eindelijk trad Porfeiro Diaz de stad Mexico binnen.

De Oostenrijksche en Belgische troepen hadden de witte vlag geheschen toen zij wisten dat hun keizer gevangen was en elke tegenstand dolzinnig zou wezen.

Terwijl de klokken nog luidden en de officieren van Porfeiro Diaz zich in de stad verspreidden reden twee ruiters in Mexicaansche kleedij over de Plaza.

Zij sloegen een der zijstraten in.

Zij kwamen aan een klein maar vriendelijk huis. Een dezer ruiters, met zwaren knevel en eene militaire houding, hield hier stil, sprong van zijn paard en klopte aan de deur.

Een Indiaan kwam opendoen.

Deze scheen meer ontsteld dan verheugd Caballero te zien.

— Is de Senora thuis?

— Ah, senor Lopez! riep de jonge Indiaan. Neen, de senora is niet thuis.

— Niet?

— Al sedert drie dagen niet.

— Sedert drie dagen? riep Lopez verbaasd uit. Waar is zij dan?

— Bij haar ouders.

Lopez wierp een somberen wantrouwigen blik op hem, maar sprak geen woord.

Hij keerde zich om en sprong weder in den zadel en draafde de straat af naar het huis zijner schoonouders.

Wat kon zijne vrouw bewogen hebben haar eigen huis te verlaten?

Vier of vijf straten waren de ruiters doorgereden zonder een woord met elkander gewisseld te hebben, toen de ruiters bij een groot en rijkelijk huis stil hielden.

Wederom sprong Lopez uit den zadel en klopte aan.

Maar niemand kwam openen.

De man die hem vergezelde, luitenant Jablonsky, had wel, toen zij het huis naderden, een vrouwelijke gestalte bespeurd die zich op het balkon vertoonde.

Zij had een vluchtigen blik naar beneden geworpen en was toen weder verdwenen.

Jablonsky meende natuurlijk dat zij een bediende zou zenden om de deur te openen.

Er kwam niemand...

Lopez klopte thans met meer geweld en aanhoudend aan en liet eindelijk den ijzeren klopper zoo hard en snel op de ijzeren plaat nedervallen dat het geheel huis er van dreunde.

De bewoners der naburige huizen vertoonden zich op de balkons.

Eindelijk werd de deur geopend.

Een jong meisje stond daar in de gang.

— Is de senora thuis? vroeg Lopez. En hoe gaat het met u, Lita?

— Mijne zuster komt terstond, antwoordde zij koel.

Lopez wilde haar voorbij, maar hij zag zijne jonge vrouw die met het kind op den arm — het kind dat Maximiliaan boven de doopvont had gehouden — naar hem toekwam.

Hij wilde haar omhelzen.

Zij stak hem het verschrikte knaapje toe.

— Daar! riep zij en haar gestalte trilde. Daar hebt gij uw kind, verrader! verrader van uwen keizer en van uwen weldoener. Verrader van uwen weldoener. Verrader van den peter van uw eigen zoon.

— Querida? riep Lopez verschrikt en achteruit deinzend. Wat is er?

— Wat er is?... En dat durft gij mij nog vragen?... *Traidor!*... Weet gij wel hoe dat woord u door de wereld drijven zal als een Judas... Hoe het aan uw naam de eeuwen door zal gehecht blijven!... Daar, neem uw zoon!... Hij draagt den smaad en den vloek van zijn vader en om uwentwil zal dit kind gehaat worden en indien het uwe inborst heeft geërfd zal het een verrader worden!... Vertrek! de grond waarop gij staat is gevloekt!

Lopez strekte zijn arm naar haar uit.

— Ik smeek u!... riep hij.

Lopez was vernietigd, verpletterd.

Eindelijk kwam hij tot bezinning.

Hij aarzelde! Zou hij haar achterna loopen?

Hij waagde het niet en waggelend liep hij het huis uit.

Terug sprong hij te paard.

— Caramba, Lopez! Gij ziet zoo wit als een doek! Is er wat gebeurd daarbinnen?

Lopez antwoordde niet.

In galop rende hij de straat langs.

Waarheen?

Hij wist het niet.

Jablonsky haalde hem in.

— Companero, ik houd het nu niet langer uit. Acht uur hebben wij nu reeds gereden zonder eten of drinken... Dat wordt onuitstaanbaar!... Daar hebben wij eene pulqueria. Ik moet ten minste een glas wijn drinken, anders kunnen wij in den zadel niet blijven.

Zonder verder iets te zeggen bracht Jablonsky zijn paard tot staan, sprong er af, bond het aan een ring vast en liep naar binnen.

Lopez volgde tegen wil en dank.

De tong kleefde hem aan het gehemelte, maar toch wilde hij voort.

De gelagkamer was vol menschen.

Een aantal Juaristische officieren waren daar bijeengekomen om de gebeurtenissen van den dag te bespreken.

Jablonsky liep tusschen deze officieren door en niemand sloeg acht op hem.

Er was niemand daar die hem kende. Ieder had genoeg met zich zelven te doen en even weinig zou zijn masker de opmerkzaamheid der aanwezigen getroffen hebben, zoo niet zijn ontzettend bleek gelaat sommigen in het oog gevallen ware.

— Caramba! fluisterde een der officieren een andere in 't oor, zie dien caballero eens, die heeft waarachtig geen druppel bloed meer in zijn corpus.

De aldus aangesprokene had juist een groot glas wijn in de hand, hetwelk hij zelf van het buffet had gehaald en hij zou juist een teug nemen.

Over het glas heen wierp hij een blik op den aangeduiden man.

Haastig en half verschrikt nam hij het glas weder van zijn mond en luide riep hij uit:

— Lopez!... Purissima!

— Lopez!... Wie? Waar?... Miguel Lopez?

— Hij zelf.

Lopez wierp een blik op den man en herkende een vriend van hem met wien hij vroeger veel had omgegaan.

Maar de blik die op hem rustte zei genoeg dat de banden van vroeger gebroken waren.

Lopez!

Die naam was als een loopend vuur door de herberg gegaan.

In geheel Mexico werd over niets anders gesproken dan over de inname van Queretaro waarbij juist deze Lopez den keizer verraden en hem en de vesting voor 3000 onsen goud — de dertig zilverlingen van Judas — aan Escobedo verkocht had.

— Miguel Lopez! klonk het van alle kanten.

De officieren wilden den man met eigen oogen zien en kwamen toeschieten.

En zekere kapitein Estella die zijne verbazing thans wat te boven gekomen was riep terwijl hij op Lopez toetrad:

— Schurk! Durft gij het wagen onder eerlijke menschen, onder *soldaten* te komen!... Caramba!... En in ziedende woede wierp de Juarist den ellendeling het glas wijn, dat hij nog in de hand had, in het gezicht.

Lopez greep, ternauwernood wetende wat hij deed, naar zijne zijde waar hij een revolver droeg.

Maar thans barstte de storm los te allen kant.

— Weg met den schurk! weg met den ellendeling! riepen allen.

Zelfs de kastelein nam in zijne verontwaardiging eene volle flesch en wierp ze den schelm in 't gelaat.

— Op straat met den verrader!...

— Neen, neen, aan de galg met hem!

De glazen werden in het gezicht gegoten. Een groot pulqueglas vloog in stukken op zijn hoofd.

Lopez staarde schuw in het ronde maar bemerkte dat hij allen tegen zich had.

Zelfs zijn makker Jablonsky hield zich op afstand. De laffe verrader vloog de deur uit, wierp zich in den zadel en rende de straat af in woesten galop.

Waarheen Lopez vluchtte heeft niemand vernomen.

Onder een anderen naam heeft hij waarschijnlijk het land verlaten, maar zelfs Mexico, het land van verraad en trouwbreuk kon dien schelm niet op zijn bodem dulden.

Van hem werd nooit meer iets gehoord.

Leeft hij nog?

Dwaalt hij nog rond tusschen de menschen?

Of werd hij misschien vermoord?

Niemand weet het. Zijn vrouw en zijn kind dragen een anderen naam en op Lopez blijft de vloek der eeuwen rusten.